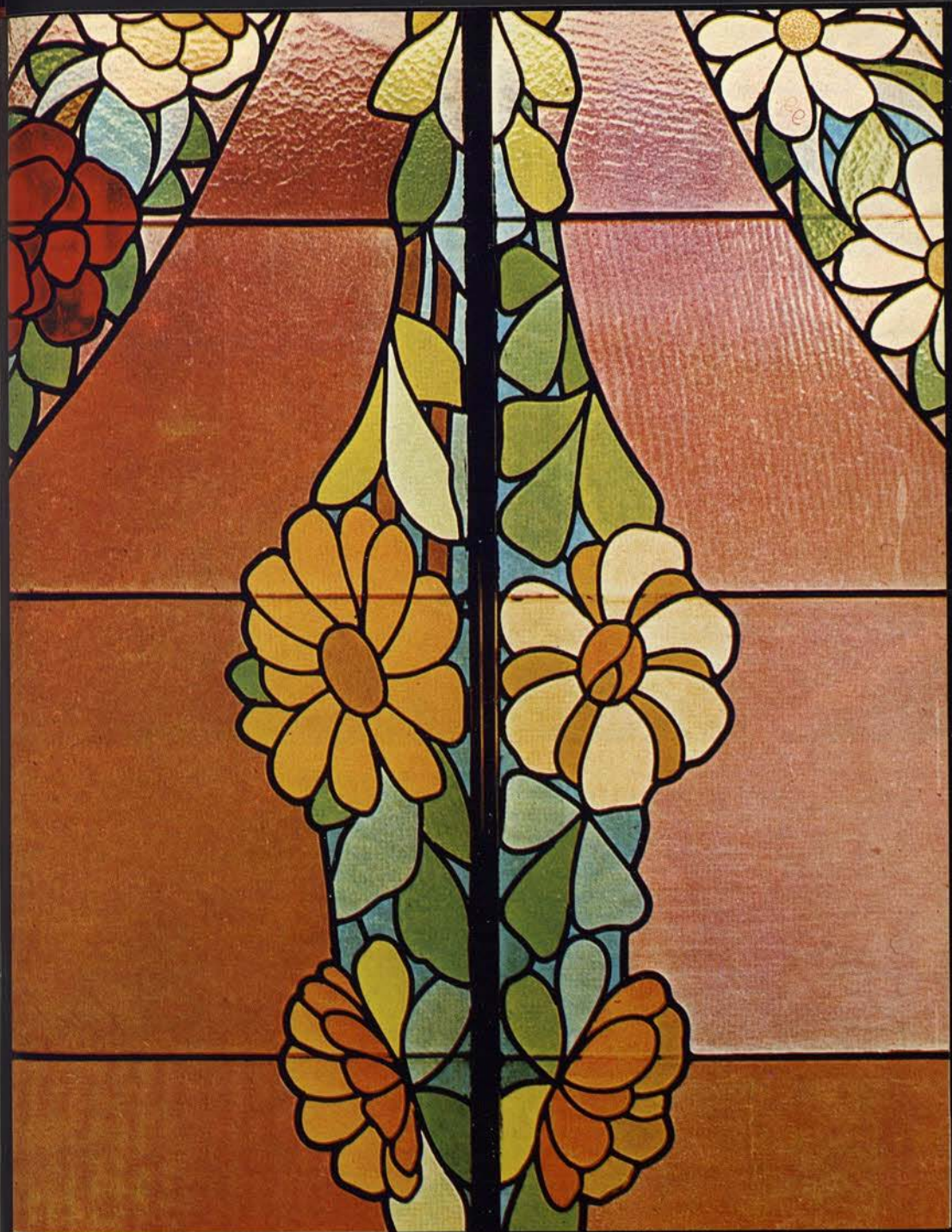

Guia Musical 1983-84 19

Barcelona — Muntaner, 300
Madrid — Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * Estudio y clases de piano, órgano y guitarra.
Profesores especializados.
- * Instrumentos para colegio y asesoría musical.
- * Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de órgano
- * Consulte nuestras condiciones especiales de venta.

ARTUR MENÉNDEZ I ALEYXANDRE, ENS HA DEIXAT

Els qui segueixen de prop la vida musical de la ciutat, hauran d'anotar una baixa important en els rengles dels nostres músics: la del crític i compositor Artur Menéndez i Aleyxandre que va morir, de sobte, el dia de la Mare de Déu de Montserrat.

Artur Menéndez i Aleyxandre, degà de la crítica musical barcelonina, era un home d'una vasta formació musical tant pel cantó de la tècnica (fou, tal com s'ha apuntat, un estimable compositor) com pel de la història i estètica d'aquesta disciplina. Intimament vinculat al violinista i compositor Joan Manén, va escriure la biografia fonamental d'aquest mestre, de qui va ser constant col·laborador en les obres de caràcter històric. Comptava amb un arxiu de dades completíssim i posat al dia.

A través dels més diversos mitjans de comunicació (fou crític, entre altres, de «La Prensa», de Ràdio Miramar, de «Ritmo»), va donar constant i puntual notícia dels esdeveniments que a diari es produïren a la ciutat en el transcurs de més de mig segle. I les seves opinions, d'una honestetat de criteri indeclinable, han reflectit els més diversos moviments espirituals experimentats per la música al llarg de l'esmentat període.

La seva actitud, com a crític, d'un to evidentment conservador, fou prou intel·ligent i oberta per acceptar les descobertes de la creació contemporània, sempre que tinguessin un fonament històric, no renyit amb la gran tradició musical europea. I aquest mateix principi orientà la seva obra com a compositor, d'un distingit sentit expressiu.

Fa vuit anys, una greu malaltia l'obligà a internar-se en un hospital. Va sortir del tro-pell una mica primparat físicament, però amb el mateix ànim i amb renovada empena en l'aspecte espiritual. Immediatament que fou donat d'alta, reemprengué les seves tasques com a crític i la seva presència era constant a tots els actes que tenien la música com a protagonista.

Fa tres anys, a l'estatge de l'Orfeó Gracienc, la crítica musical de Barcelona li va retre un merescut homenatge, que culminà en un concert amb obres seves. Fou un homenatge de cordial simpatia i estima dels qui signàrem i aprovàrem la proposta: tots els crítics i musicòlegs de Barcelona. Perquè Artur Menéndez i Aleyxandre, que ara ens ha deixat, a més d'excel·lent músic, va ser, fonamentalment, un home bo.

MANUEL VALLS

vida musical

CONCURS DE QUARTETS VOCALS

L'Orfeo Laudate ha convocat un concurs de quartets vocals amateurs, en les modalitats de veus iguals femenines, i veus mixtes. Se celebrarà el dia 15 de juny a l'estatge social de l'Orfeo Laudate (c/. d'Enric Granados, 135, tel. 218 25 85), a les 19 h. Hi poden concórrer els afeccionats a la música vocal i especialment els qui formen part d'entitats corals. El programa comprèn dues obres obligades i una de lliure; les obres obligades són: a) Veus mixtes: «Musica» de M. Bruch, «Sicut locutus est» de Pergolesi; b) Veus blanques: «Ki-ki-ri-ki» de Schein, «Per què ens deixes?» de Bartók. L'obra de lliure elecció no podrà sobrepassar els quatre minuts de durada. El termini d'inscripció al concurs serà clos el dia 17 de maig. Seran concedits tres premis per a cada modalitat.

«SETMANA CANTANT A CATALUNYA»

Organitzada per la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC), del 4 al 12 d'agost tindrà lloc a Berga una «Setmana Cantant a Catalunya» en el marc de les activitats d'Europa Cantat. La Setmana està estructurada en tres «atèliers» en cadascun dels quals es treballarà una programació específica; al primer, Christoph Kühlewein (Alemanya) prepararà música religiosa de Schubert, Bruckner i Mendelssohn; al segon, Jordi Casas, director de la Coral Càrmina, tindrà al seu càrrec el muntatge de «Lamento d'Arianna» de Monteverdi; Josep Prats, director de la Coral Cantiga, es responsabilitzarà del tercer, amb música de l'Escola de Montserrat dels segles XVII i XVIII. Aquests «atèliers» es complementaran amb les sessions de cant comú, a càrrec d'Oriol Martorell.

La inscripció a aquesta «Setmana Cantant a Catalunya» es clourà el dia 1 de juny. El preu és de 21.500 ptes. Els interessats a posseeir la informació completa poden adreçar-se a la secretaria de la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC) c/. Mestre Nicolau, 19, Barcelona-21, tel. 201 30 22 (de 17 a 20 h.).

SALVADOR MAS

El director barceloní Salvador Mas ha donat recentment, amb gran èxit, uns concerts a la República Democràtica Alemanya. A la nova sala de la Gewandhaus, dirigí a l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig «Jeux» de Debussy, el «Concert per a piano i orquestra», op. 54 de Schumann (solista: Winfried Apel) i la «Simfonia núm. 100» de Haydn; i, al front de la Mecklenburgische Staatskapelle Schwerin, «Dos homenajes» (a Casals, a Sarasate), de Lleonor Balada, el «Concert per a violí», op. 35, de Szymanowski (del qual fou solista la japonesa Shizuka Ishikawa) i la «Simfonia núm. 1» de Schumann.

MANUEL CABERO

El passat mes de març, Manuel Cabero professà un curs de direcció coral a Càdis, organitzat per l'Orfeón Portuense en col·laboració amb l'Institut de Ciències de l'Educació de la Facultat de Ciències de Càdis i altres entitats corals gaditanes. Assistiren al curset unes trenta persones procedents de diversos punts de la província de Càdis. Diego Casares, director de l'Orfeón Portuense i promotor del curset, manifestà la seva plena satisfacció per l'èxit assolit, gràcies —especialment— als dots pedagògics de Manuel Cabero i de Montserrat Pueyo (que tingué el seu càrrec l'especialitat de tècnica vocal).

I CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETACIÓ MUSICAL

21 - 30 de juny de 1984

"ISAAC EL CEC" Barri Vell

GIRONA

QUADRE DE PROFESSORS

Piano:	Luiz de Moura-Castro (Brasil/Unive. Hartford U.S.A.) Emmanuel Ferrer (França/Espanya)
Violí i «Mètode Aberastury»:	Nestor Eidler (Argentina/Espanya)
Violoncel:	Radu Aldulescu (Itàlia)
Guitarra:	Oscar Cáceres (Uruguai/França)
Percussió:	Xavier Joaquin
Direcció Coral:	Enric Ribó
Anàlisi musical:	Carles Guinovart
Orgue:	Montserrat Torrent
	(Música espanyola antiga: Orgue de Castelló d'Empúries. Música romàntica i contemporània: Orgue romàntic de la Catedral de Girona)

ACTIVITATS PARALLELES

- Festivals de concerts (pels professors del curs)
- Concerts d'estudiants
- Conferències, colloquis, amb altres aspectes de la cultura
- Exhibició d'instruments populars catalans (cedits per la Caixa de Barcelona)

Informació: Matins de 9 a 14. Tel. (972) 20 20 04 - 20 20 50 - 20 19 08. Prefix internacional 3472. Ajuntament de Girona (Sra. Isabel de Soler).

Inscripcions: La butlleta d'inscripció s'haurà d'enviar al «I Curs Internacional d'Interpretació Musical», Ajuntament de Girona, Educació i Cultura, Pça. del VI, n.º 1 - Girona.

Matrícula: Alumnes actius 15.000,— ptes.

Oïdors 8.000,— ptes.

Anàlisi Musical (classe col·lectiva) 10.000,— ptes.

Aquestes quantitats porten implícites 2.000,— ptes. de drets d'inscripció.

Tots els alumnes actius ja matriculats en alguna de les matèries tindran dret a una reducció del 50 % sobre el preu d'òdor, per assistir regularment a una altra classe.

L'ingrés es farà efectiu abans del 15 de juny en el compte corrent n.º 12.998-37 del Banc de Sabadell de Girona a nom de «I Curs Internacional d'Interpretació Musical», Ajuntament de Girona.

Beques: Hi haurà un nombre limitat de beques per a cada matèria.

Els sol·licitants hauran de demanar-les abans del 5 de juny.

Consistiran en la matrícula **gratuïta** o bé en l'allotjament.

(Es convenient enviar cartes de presentació de professors o centres).

Data límit d'inscripció: 15 de juny de 1984.

Prova d'admissió d'alumnes: 21 de juny de 1984 a la tarda. (Presentar dues obres en diferents estils).

Acte inaugural del curs: Isaac el Cec a les 12 hores del dia 21 de juny de 1984.

Allotjament: L'organització pot facilitar l'hostalatge a preus convinguts entre 1.000 i 1.500 ptes. per dia i persona. Consultar a informació.

Direcció artística: Carles Guinovart.

ORGANITZACIÓ I PATROCINI

Ajuntament de Girona
amb la col·laboració de la
Diputació de Girona
i del

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

XAVIER JOAQUIN

Aprofitant els petits descansos que té en una de les seves continuades actuacions amb l'Orquestra de la Ciutat de Barcelona, aprofito per parlar amb Xaxier Joaquín d'aquest recent «II Premi Yamaha» que acaba de guanyar.

—Quines eren les modalitats del concurs?

—Una gran varietat d'instruments en cinc especialitats: duos de piano, piano amb solista instrumental, duets o tríos amb piano, quartets o quintets de vent, de fusta o de metall i veu i piano. Com es pot veure, el ventall és força variat...

—I vàreu arribar a la final...

—Doncs... un clarinetista, un violoncellista, un flautista i un percussionista; vàrem ser els guanyadors, en primer lloc jo i en segon el flautista. I t'asseguro que la prova ha estat realment dura i de compromís: a la final, es tractava de donar tot un autèntic concert; jo vaig tocar-hi dos concerts, un de Paul Creston per a marimba i orquestra, amb reducció per a piano, naturalment, i un altre de Harald Gensmer, per a piano i percussió. A més, la «Sonata breu» de J. Albert Amaya, per a vibràfon i piano —a càrrec de Carme Undebarrera— certament difícil i complicada. Crec que va ser la que va acabar de decidir el jurat, de fer el pes..., té un cert caire jazzístic, polirítmic i, ja t'ho dic, és molt difícil tècnicament.

—No cal dir com et felicito molt cordialment.

És el primer concurs en què has participat?

—No; m'he presentat ja a cinc concursos i aquest és el segon en què quedo en primer lloc... Veuràs; jo tinc les meves opinions al respecte i em sento obligat a fer tot el que estigui a la meua mà per al bé de la percussió, per a reivindicar-la i a més, em cal sempre, per a donar-me ànims, fer una mena d'«esprintada», saps?

És un home d'una cordialitat extraordinària, parlador, entusiasta de la seva feina.

—...Tinc una gran il·lusió per la meua carrera artística i crec que he d'aprofitar totes les oportunitats que es presentin per a estar-hi present i així, anar pujant en qualitat, en nivell, en tot! I, per acabar d'arrodonir-ho, el present Concurs Yamaha se celebrava a Barcelona i al Conservatori Municipal d'on sóc Catedràtic fa cinc anys. Estic convençut que el mestre és el mirall, l'exemple per als alumnes, i s'ha de fer que no solament els donis idees, consells, mitjans per a perfeccionar la seva tècnica amb els instruments elegits, sinó que és precis que admirin el seu mestre, que li reconguin la vàlua no tan sols com a pedagog, sinó com a artista... T'asseguro que la revifalla que es nota en ells després d'haver fet quelcom com el jo he fet, o un concert, o una cosa semblant de tipus públic, no és per a explicar-la!

—Personalment, estic totalment d'acord amb

tu. I tornant al concurs, em sembla que es fa entre instruments molt diferents i difícils d'avaluar.

—Certament, tens raó: el difícil és tocar «contra» altres instruments tan diferents dels meus, per exemple, i que es valorin equitativament.

Però les oportunitats per a la percussió no són pas massa corrents i cal pensar en la repercussió futura, amb l'enorme responsabilitat que tenen dins de qualsevol conjunt instrumental, en els futurs llocs de treball que es poden oferir...

—Tens molts alumnes actualment? Ha augmentat el nombre?

—I tant! Ara en tinc 43 al Conservatori, i no pas gent que vingui a fer solament la percussió per a actuar en «conjuntets», sinó que fan estudis seriosos de cara a tot tipus de música. S'ensenya molt acuradament, amb tècniques molt modernes i espero que, pel curs vinent, tindrem dos professors més, un dedicat a la música sud-americana i que és un seguidor de Pedrito Díaz, recentment mort, i un altre especialitzat en la bateria. Pensa que la meua especialitat instrumental és d'una gran complexitat; per això la dividim en cinc apartats cadascun dels quals requereix tècniques molt diferents (timbals, caixa, teclats o làmines, bateria i folk).

—La tècnica comporta una pedagogia ben es-

pecífica, no és cert?

—És una de les meves preocupacions: la pedagogia instrumental en la meua especialitat. Actualment fem servir ja molts de nosaltres una tècnica especial americana, ideada per Stevens, un mètode que és especialment útil per als instruments de teclat, o sigui, les marimbres, els vibràfons, els xilofons... Precisament aquest estiu donaré tres cursos de percussió (un d'ells a Vilanova i la Geltrú), especialment dirigit a la pedagogia d'aquests instruments. Després, un altre a Girona i posteriorment a Bonn...

—Un estiu també ben aprofitat...

—Almenys ho procuro! Cal renovar les tècniques, la manera d'ensenyar-les, cal eliminar tot el que no és útil i substituir-ho pel que dona millors resultats i més immediats... No ens podem estancar en el que ja sabem i així facilitarem la millor interpretació de les obres, siguin de l'estil que siguin. Cal treballar, treballar molt!

Està entusiasmat, duu una empena que s'encomana. Cal anar endavant, renovar-nos, renovar tot el que calgui, fer l'esforç d'avançar... o ens quedarem a mig camí i seria tan trist per als que ens vénen darrera i encara confien en nosaltres!

M.ª TERESA GIMÉNEZ

EN LA MORT D'ARTUR MENÉNDEZ I ALEYXANDRE

El «Mestre Menéndez» és mort. Tenia vuitanta-quatre anys, car marxava amb el segle (havia nascut al desembre del 1899). No obstant les xacres naturals de l'edat, es mantenia en forma avinent, i la seva resistència a malalties —en va tenir poques, però greus— no feia preveure una fi tan sobtada. És cert que els que l'estimàvem, amb el desig de no perdre'l, tot i sabent que no seria etern, ens resistíem a la idea. Se'n va anar silenciosament, tal com va viure, com si volgués fer el mínim soroll possible. El trobarem a faltar tots: la seva presència, els seus consells, la seva bondat embolcallada en suau escepticisme, el seu judici segur...

Els que no el coneixien personalment però freqüentment els concerts del Palau, el recordaran segurament pujant les escales amb penes i treballs, ajudant-se del bastó i del braç de Rosa, la fidel col·laboradora i amiga; la primera cosa que li estava darrerament fallant eren les cames, el ferm caminar, no pas el cap. Aquest romanien ben clar, i així hauria estat molts anys encara. També recordaran el seu nom a la firma de tants comentaris de manifestacions musicals: Pro Música, Orquestra de la Ciutat, Liceu anys enrera..., uns comentaris erudits, però no pesants; documentats, però clars i vius; sempre orientadors, mai deformants. Era en aquest moment el degà de la crítica a la ciutat, a «Barcelona teatral», «Ritmo», «La Prensa», Ràdio Miramar...; més de quaranta anys de tasca

ininterrompuda.

Tenia fama de tradicionalista, d'amant de la tonalitat, la regularitat, el classicisme. Potser sí, però jo crec que el que cercava era el bon gust, l'elegància. Ell estimava tot allò que és sincer, autèntic, i fugia de l'afectació i l'artifici. El que pocs coneixen és la seva rebel·lia, el seu tarannà revolucionari i un xic iconoclasta.

La seva ploma fàcil, fèrtil i elegant el portà a tractar no solament temes musicals, sinó també molts d'altres: l'assaig (amb tocs i reflexos filosòfics i religiosos), la poesia, la sàtira... Els seus escrits són sovint exhaustius al màxim: articles monogràfics sobre, per exemple, el riure, la mà, la dona, sorprenen pel domini de l'assumpte i la claredat de l'exposició, i donen la sensació d'impossibilitat d'exhaurir encara més el tema tractat.

Era autor de mètodes musicals personals, amb notables simplificacions que possibiliten al deixeble d'assolir resultats molt més ràpidament que d'habitud. També, amb la seva habilitat manual i mecànica, palesa als seus treballs de delineant i topògraf i, al seu meravellós arxiu musical, s'havia fabricat unes rodes concèntriques en les quals es compendia tota la teoria dels intervals o tota l'harmonia.

Va excel·lir com a conferenciant, i va dedicar gran part del seu temps a aquesta activitat, per bé que feia anys la tenia quasi abandonada.

Com a compositor, és pràcticament desconegut per tothom. Malgrat el seu realisme —barrejat amb pessimisme i autoexigència— que el feia lamentar-se de la manca d'inspiració suficient per a poder plasmar tot el que li dictaven les pròpies idees, ens ha deixat més de tres-cents obres, en la seva majoria cançons amb acompanyament pianístic, però també peces per a piano sol, per a piano i violí, conjunts de cambra, cançons amb acompanyament orquestral, harmonitzacions i orquestracions d'obres d'altres compositors, i —faceta altament curiosa per als qui el coneixem— gran quantitat d'obres juvenícoles de caràcter frívol, com marxex, valsos, pasodobles, fox-trots, two-steps,... i dues sarsueles (datades al 1919 i al 1920) d'ambient madrileny, «La fiesta del barrio» i «La gente castiza», de construcció modelica dins del gènere, ambdues inèdites, i que bé mereixien l'estrena.

Aquesta extensa obra està revisada i acuradament classificada, amb la seva característica meticulositat i pulcritud. Quan, fa pocs anys, la nostra ja antiga relació va esdevenir, afortunadament, amistat, li vaig retreure que tingués tot allò tan amagat, no obstant reconèixer les dificultats que envolten a casa nostra la difusió de l'obra musical —tret de comptades excepcions ben conegudes. La resposta al meu sincer interès fou l'encàrrec personal, amb llibertat total, de difondre-la el

que em fos possible «quan jo sigui mort» —va dir.

La frase —ben suggeridora— no em va plauir del tot: no crec que el moment adequat de reconèixer mèrits sigui aquest, i un simple trasllat de la idea a l'amic Sabat —aleshores encara a Fòrum Musical— fou suficient per a produir un concert a l'Orfeó Gracienc, on es van interpretar les seves cançons sobre textos de Rubén Darío, un dels seus amors poètics. Això ha derivat en més concerts d'obres seves, un dels quals estava previst primer pel 27 d'abril, dia de la seva mort, però es va ajornar una setmana per raons fortuïtes. El darrer celebrat en vida d'ell va ser un homenatge al Club Polímnia, al qual pertany la fotografia que il·lustra aquest comentari.

Ara bé, tot i agraint aquestes mostres de reconeixement de la seva vàlua, la seva característica i exagerada modèstia li feu sempre defugir les demostracions públiques. I crec que aquest esperit seu ha de guiar en el futur les nostres accions en memòria d'Artur Menéndez i Aleyxandre, una de les personalitats més riques i dignes de la música catalana de la nostra època. El seu traspàs ens deixa un buit difícil d'omplir: el cert és que l'ambient musical barceloní, sense ell, no respira igual que abans.

J. GARCIA-PÉREZ

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXVI TEMPORADA MUSICAL

Divendres, 25 de maig de 1984, a les 21 h.

ORQUESTRA DE CAMBRA NORUEGA

IONA BROWN

violí i direcció

GRIEG: Holberg suite, op. 40 — BARBER: Adagio per a cordes —
MOZART: Eine Kleine Nachtmusik, K. 525 — VIVALDI: Les quatre
estacions, op. 8.

Dimecres, 30 de maig de 1984, a les 21 h.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE RÀDIO BERLÍN

MARTHA ARGERICH

piano

RICARDO CHAILLY

director

RAVEL: Concert per a piano, en sol major — BRUCKNER: Simfonia
núm. 7, en mi major.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, d'11 a 13 h. i de 17 a 21 h.
(dissabtes matí, tancat). Preus especials per a estudiants.

«PEDAGOGIA DE L'ESPECTACLE»: CONCERTS SÍ, PERÒ DIFERENTS

Diferents, perquè el públic a qui va dirigit no presenta l'heterogeneïtat del que normalment omple els auditoris.

Diferents, perquè al darrera hi ha la voluntat que el concert no sigui —tal com el descriu Manuel Valls— «un acte que en la majoria dels casos porta una vida vegetativa i somàtica, degut a la inèrcia d'una empena pretèrita, però buidada i desproveïda de la consciència, de la missió que assolí en el passat». Diferents, perquè PDE pretén que el concert no sigui únicament un acte social, sinó una comunicació viva entre intèrprets i públic, necessària per a la maduració global del noi/a.

Actualment hem de considerar encara el concert com una activitat minoritària que troba els seus receptors en un públic afeccionat a la música, qui sap si —molt sovint— professionals o semiprofessionals d'aquest art. Existeix també un ampli sector consumidor de música que no ha posat mai els peus en un auditori: és la «generació de la llaua». Els melòmans de música en conserva gaudeixen de tots els avantatges que la perfecció tècnica els posa a l'abast: llarga durada, so estereofònic, ara vídeos de concerts...

Aquest fenomen ens facilita el coneixement de la música però no està exempt de la malaltia que, en general, patim els homes del segle XX: ens acomoda, ens insensibilitza, ens mata la iniciativa de fer un esforç per aconseguir allò que desitgem, ens fa receptors passius, ens deixa indefensos per a manifestar als intèrprets la sensació que ens ha produït llur música, i encara ens pot fer prescindir totalment de l'estímul sonor; la música sona com a teló de fons, només am-

bienta, però no ens demana que estiguem per a ella.

La música és un espectacle viu i, com a tal, participatiu. L'espectador participa escoltant. Escoltar és una actitud d'obertura envers un llenguatge que captem mitjançant l'oïda. Per aconseguir i mantenir aquesta actitud cal tenir la ment despreocupada i una predisposició corporal. A partir d'aquest estat és possible percebre com la música —d'una naturalesa tan difícil de definir— ens envaeix i arriba al centre mateix de les emocions, de les sensacions, dels sentiments i ens fa sortir de la nostra dimensió quotidiana.

Per al noi/a l'actitud d'obertura és un hàbit que ha de practicar amb freqüència; d'aquí que arribem a la conclusió que cal educar l'oïent però també que la música mateixa s'encarrega d'aquesta tasca.

PDE va néixer el curs 76-77 a partir d'una iniciativa d'Òmnium Cultural de Terrassa. L'objectiu que es proposava era oferir d'una manera equilibrada espectacles de música, cinema i teatre als escolars, entenent que el noi/a és l'espectador del demà i que per tant, ha d'ésser sensible i crític. L'activitat de PDE no vol ser un fet marginal, per això es duu a terme dintre de l'horari escolar: les escoles que ho desitgen assisteixen un cop al mes durant tot el curs a la sala on té lloc la projecció, representació o concert. El mètode consisteix en una relació prèvia d'espectacles que es presentaran als alumnes. De cadascun, se n'elabora un «Dossier per al mestre» on s'hi troba informació i suggeriments de treball a classe tant abans com després de l'espectacle.

Abans de cada sessió es dona un programa

de mà o fitxa a l'alumne per posar-lo en contacte amb l'obra que està a punt de veure i perquè en guardi un record on trobarà les dades i els trets fonamentals. A continuació, exposo una breu ressenya dels dos darrers concerts que s'han dut a terme dins el marc de les activitats de PDE durant aquest curs.

La cobla

La Cobla, com a conjunt instrumental, sempre ha estat la base en la qual s'ha recolzat la música de la sardana. Per això l'estructura de la cobla va lligada íntimament a l'evolució musical i a la coreografia de la dansa. La cobla «Ciutat de Terrassa» està formada per joves que no depassen la vintena d'anys i que, sota la direcció de Lluís Lloansí, ofereixen un programa variat de sardanes així com d'altra música ballable adaptada per a cobla. Aquest espectacle musical va posar en contacte els nois i noies no únicament amb una música i una sonoritat amb arrels tan nostres, sinó també amb el món de la sardana, l'evolució ascendent de la qual va paral·lela al desenvolupament de la renaixença literària i al retrobament de la identitat de Catalunya.

El concert pròpiament dit va ser el punt culminant del procés d'aproximació a la formació instrumental, la música i el vast camp on s'emmarquen.

Aquesta visió global del fet social, històric i cultural ens va permetre incidir en aspectes de gran interès que altrament semblen difícilment abordables des d'una visió estrictament musical.

Fonamentalment aquests aspectes són:

—La cobla, orígens i evolució - Els instru-

ments de la cobla - La sardana: història i funció social, com ballar-la, vocabulari.

Duet piano/saxo, oboè, corn anglès Jeremy Polmear i Diana Ambache

Una parella d'una gran qualitat interpretativa i tècnica amb un brillant «currículum» i amb projecció internacional ens han demostrat que aquesta és la premissa indispensable i essencial a partir de la qual es pot bastir qualsevol mena d'espectacle:

—des d'una història sonora d'animals, per a nens de 5 i 6 anys, fins a una anàlisi de les formes musicals breus amb els nois i noies de BUP i COU, sempre mantenint una comunicació directa i cordial amb el públic que ha arribat a captar que la música és el més internacional dels llenguatges i que l'interpret no forçosament ha d'ésser un senyor/a tibet i ben vestit que, en acabant de tocar el seu instrument, saluda polidament i desapareix.

Música, diàleg i dedicació van fer que aquests dos músics vinguts d'Anglaterra restin vius en el record de molts nois i noies.

En aquesta ocasió, el concert va posar en contacte els nois i noies amb uns nous instruments i amb llurs característiques, amb uns compositors i les contingències socials del moment històric en què van viure, amb les formes musicals...

Finalment, volem dir que l'alegria de la música l'expressen cantant. Sí, el mateix públic és qui es converteix en intèrpret. Cantar en comú s'ha convertit en un entranyable costum dels concerts de PDE.

MARGARIDA BARBAL I RODOREDA

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXVI TEMPORADA MUSICAL

IV FESTIVAL D'ÒPERA

Funcions immediates

REQUIEM

de Verdi

MIRELLA FRENI (16) / GHENA DIMITROVA (19)

HANNA SCHWARZ (16) / PATRICIA PAYNE (19)

JOSEP CARRERAS (16) / LANDO BARTOLINI (19)

MARTTI TALVELA (16 i 19)

ORQUESTRA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Director: ROMANO GANDOLFI

Funció de Gala

Dimecres, 16 de maig de 1984, a les 22 h., torn NIT

Dissabte, 19 de maig de 1984, a les 19 h., torn TARDA

LA FANCIULLA DEL WEST

de Puccini

PLÁCIDO DOMINGO / MARILYN ZSCHAU

SILVANO CARROLI / PIERO DE PALMA

Director d'orquestra: ROMANO GANDOLFI

Director d'escena: PIERO FAGGIONI

Producció: ROYAL OPERA HOUSE COVENT GARDEN

Dissabte, 26 de maig de 1984, a les 21 h., torn NIT

Funció de Gala

Dijous, 31 de maig de 1984, a les 21 h., torn NIT

Dissabte, 2 de juny de 1984, a les 17 h., torn TARDA

GRAN TEATRE DEL LICEU

Venda de localitats: A les oficines del Gran Teatre del Liceu, carrer Sant Pau,
1 baixos, tels. 318 92 77 - 301 67 87, d'11 a 14 i de 16 a 19 h., tots els dies feiners
menys els dissabtes a la tarda.

BEETHOVEN: Concert núm. 2 en si bemoll major, op. 19. Fantasia coral per a piano, cor i orquestra, en do major, op. 80 / Daniel Barenboim, piano. Cor John Alldis. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Otto Klemperer / EMI 037 1019791.

La reedició dels concerts per a piano de Beethoven que el, ja aleshores, vell Klemperer enregistra amb el jove Barenboim, no perd en cap manera l'interès. El món ja ha donat moltes voltes d'ençà del 1968 quan el corpus orquestral beethovenià era novament tractat per la batuta solemne i rigorosa de Klemperer. Altres versions més al dia l'han succeït i, evidentment, superat. Malgrat tot —i aquesta és una de les grans virtuts del disc— ens queda el document, el criteri, el tractament del gran director amb la seva «nova» orquestra Philharmonia.

Però si avui recordem la possibilitat de sentir de nou aquestes dues grans obres de Beethoven, és perquè a propòsit de la Fantasia coral hem rellegit unes frases del compositor que retraten el caràcter del geni romàntic.

Són així d'efusives i sentimentals:

«La música és una revelació més elevada que tota la saviesa i que tota la filosofia. Aquell qui penetri en el sentit de la meua música serà lliure de totes les misèries que afligeixen la resta dels homes. Si hom pretén tocar el cor dels homes cal que cerqui la inspiració a dalt. Si no fos així, què seria la seva música? un cos sense ànima, no us sembla?»

«Parella ideal, la Pau i l'Alegria alternen com el joc de les ones... Tot allò que fins poc estava reclus en el cor ara s'expandeix amb nou frescor i bellesa. Quan un esperit ha pres el seu impuls, un cor d'altres esperits li fa ressò... Animes felices, accepteu en l'alegria les ofrenes d'un art sublim. Quan s'uneixen l'Amor i la Força, el déu favorable recompensa l'home».

Després de més de cent setanta-cinc anys de la seva primera audició aquesta fantasia pot, encara, recompensar el cor de l'home.

ELS INSTRUMENTS DE L'ORQUESTRA / Orquestra Filharmònica de Londres. Director i narrador: Jesús López Cobos / Enciclopèdia SALVAT «Els grans temes de la música». PHILIPS 412 259/60.

Els dos discs que pretenem de comentar tenen unes característiques no pas habituals a aquestes pàgines. Es tracta de dos volums de la col·lecció enciclopèdica musical que, sota el títol «Els grans temes de la música», publica l'editorial Salvat. És un projecte que preveu una xifra de 165 discs, presentats amb els corresponents comentaris. Una història de la música a l'abast. No és una idea nova, però té el seu indubtable interès en un país on l'ensenyament i la difusió de la música són encara en un estadi depauperat. Benvingut, doncs, un intent com aquest, d'altra banda molt ben reeixit!

Aquesta col·laboració, concebuda i dirigida amb gran expertesa per José Luis Pérez de Arteaga, arriba ara als volums 61 i 62 dedicats als instruments de l'Orquestra. Tenen un protagonista doble: el director Jesús López Cobos que coneix molt bé el seu paper de «traductor» i d'animador a través d'un instrument escaient: l'orquestra, i —d'altra banda— l'orquestra mateixa. López Cobos presenta i comenta les diverses obres encomanades, en aquest cas, a la London Philharmonic i als seus principals instrumentistes en els papers solistes.

El primer volum aplega els següents instruments amb breus exemples de Brahms, Holst, Bruckner, Strauss, etc.: violí, viola, violoncel, contrabaix (corda) i flauta, piccolo, oboè, corn anglès, clarinet, clarinet baix, fagot, contrafagot, saxofon (fusta).

El segon volum recull els instruments de metall i percussió: trompa, posthorn, trompeta, trombó, tuba, tuba wagneriana, arpa, piano, celesta, timbals, tam-tam, caixa, xilòfon, glockenspiel, campanes, màquina de vent, bombo i platerets. (Mahler, Mussorgski, Liszt, Berlioz...) Tot plegat, molt més que un exercici didàctic.

A. S.

ROYALE AMBREE

la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
MAIG		
14, dilluns	21 h. Palau	Pro Música Chorus. English Chamber Orchestra. Solistes vocals. Dir.: Jeffrey Tate. «La Creació» de Haydn (Patronat Pro Música).
15, dimarts	20 h. La Llar (Balmes 308)	Montserrat Ardèvol, Melisa Mercadal, guitarra.
	21 h. Palau	Pro Música Chorus. English Chamber Orchestra. Solistes vocals. Dir.: Jeffrey Tate. «Elias» de Mendelssohn (Patronat Pro Música).
16, dimecres	19.30 h. Institut Francès	Jordi Vilaprinyó, piano. Debussy, Ravel, Satie, Chopin, Mompou.
	22 h. Liceu	Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Romano Gandolfi. «Requiem» de Verdi (Patronat Pro Música).
17, dijous	19.30 h. JJ.MM. Barcelona	Ana Mendioroz, M. ^a Rosa Tamarit, sopranos. Manuel Cabero, piano
	20 h. Sala Jorquera	Fi de curs dels alumnes de la professora Neus Carbonell (piano).
	21.30 h. Tinell	Gustav Leonhardt, clavicèmbal. Couperin, Froberger, Bach (VII Festival de Música Antiga).
	22 h. Orfeó Gracienc	Xavier Joaquín, percussió. Maria del Carme Undebarrena, piano.
	21 h. Conservatori	Josep M. ^a Escribano, piano. Chopin, Haydn, Brotons Liszt (Una hora de música al Conservatori).
18, divendres	22.30 h. Quatre Gats	Enric Hernáez, veu, guitarra i percussió.
19, dissabte	19 h. Liceu	Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Romano Gandolfi. «Requiem» de Verdi (Patronat Pro Música).
	19.30 h. Ntra. Sra. de Jesús de Gràcia	Coral Sant Jordi. Grup Instrumental. Dir.: Oriol Martorell. «Missa» de Stravinsky.
	22.30 h. Quatre Gats	Enric Hernáez, veu, guitarra i percussió.
20, diumenge	11.15 h. Biblioteca de Catalunya	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Andreu Biosca, violí. Dir.: Joan Pich i Santasusana.
	18.30 h. Palau	Orquestra Joventut Percussionista de Catalunya. Coral Garbí de Sabadell. Kodaly, Bartók, Britten, Orf, Respighi, Strauss, Vivaldi.
	20 h. Quatre Gats	Enric Hernáez, veu, guitarra i percussió.
21, dilluns	21.30 h. Museu de la Indumentària	Josep Henríquez, guitarra. Sor, Giuliani, Lauro, Bielsa. Sainz de la Maza, Mompou, Granados, Henríquez, Albéniz (JJ.MM.).
22, dimarts	20 h. La Llar	Felipe Sánchez, Fernando Florez, guitarra.
	21.30 h. Tinell	The London Early Music Group. Merini, Carissimi, Turini, Cavalli, Falconieri, Monteverdi, etc. (VII Festival de Música Antiga).

23, dimecres	20 h.	Sala Jorquera	Orquestra de l'Amistat en la Música. Haendel, Mazas, Toselli, Mozart, Altisent, Chopin, Grieg, Manén, Donizetti.
	21.30 h.	Tinell	Barcelona Consort. Hotteterre, Barsanti, Telemann, etc. (VII Festival de Música Antiga).
24, dijous	19.30 h.	JJ.MM. Barcelona	Serafi Casanovas, Anna Segura, flauta travessera. Trinitat Muijal, Xavi Capellar, piano. Telemann, Schumann, Haendel, Toldrà, Henze.
	21 h.	Conservatori	Grup de Cambra Valera. Crosse, Telemann, Marcello, Jeanjean, Harvey, Hondy, Caño (Una hora de Música al Conservatori).
	21.30 h.	Tinell	Música Fiata, de Bremen. Priuli, Buonamente, Schmelzer, Valentini, Kerll, Froberger, Ferro, etc. (VII Festival de Música Antiga).
25, divendres	21 h.	Palau	Orquestra de Cambra Noruega. Iona Brown, directora i solista. Grieg, Mozart, Vivaldi (Patronat Pro Música).
26, dissabte	21 h.	Liceu	«La Fanciulla del West» de Verdi. (Patronat Pro Música).
27, diumenge	19 h.	Casal del Metge	Duo de guitarres Mengual-Ros. Sor, Giuliani, Albéniz, Granados, Falla.
28, dilluns	21.30 h.	Tinell	Alvaro Marías, flauta de bec. Pedro Bonet, flauta de bec. Enriqueta Arenas, clavicèmbal. Purcell, Williamson, Telemann, etc. (VII Festival de Música Antiga).
29, dimarts	19.30 h.	JJ.MM. Barcelona	Fernando Bravo, guitarra. Bach, Sor, Becerra, Ponce, Acevedo, etc.
	20 h.	La Llar	Vicenç Mayol, Víctor Valls, guitarra.
	21.30 h.	Tinell	Amsterdam Loeki Stardust Quartet. Dornel, Locke, Bach, Merula, Sweelinck, Vivaldi (VII Festival de Música Antiga).
30, dimecres	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica de Ràdio Berlín. Martha Argerich, piano. Dir.: Ricardo Chailly, Ravel, Bruckner (Patronat Pro Música).
	21.30 h.	Tinell	Carles Riera, J. M. Saperas, flauta de bec. J. Reguant, clave. E. Sequeira, baixó. Schickhardt, Graupner, Bach, etc. (VII Festival de Música Antiga).
31, dijous	19.30 h.	«Taller de Alejandria»	Assumpció Moner, piano. Bach, Chopin, Mompou, Debussy (JJ.MM.).
	21 h.	Conservatori	Perfecto García Chornet, piano. Granados, Albéniz, Mompou, Taverna-Bech, Homs, Shostakovitx, Ginastera (Una hora de Música al Conservatori).
	21 h.	Liceu	«La Fanciulla del West» de Verdi (Patronat Pro Música).
	21.30 h.	Tinell	Diatessaron. Josep Cabré, Marini, Cima, Castello, Correlli (VII Festival de Música Antiga).

TEMPORADA 1983/84 - 14 de maig de 1984 - Núm. 19 - Edició de 5.000 exemplars.
Edició i publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3r. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

Joyas y Perlas

MAJORICA

La natura és l'origen de totes les coses bones.

Yoghourts, flam, cremes, formatges...
—aliments frescos i naturals—